

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **V. V.**, zast. Mgr. Simonou Pavlicovou, advokátkou, se sídlem Foersterova 712, Frýdek – Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 7. 2008, č. j. 61 Az 107/2007 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupkyni žalobce Mgr. Simoně Pavlicové, advokátce, **se stanoví** ve výši 7200 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2007, č. j. OAM-1-815/VL-10-11-2007, kterým byla zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tedy z důvodu, že v opakovaně podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl skutečnosti v zásadě shodné či obdobné jako v žádosti předchozí anebo uvedl skutečnosti jiné, které mu však byly či musely být známy již při podání předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovateli již jednou poskytnuta individuálním projednáním jeho věci na úrovni krajského soudu,

a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatele, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatele.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104 s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele

je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatel žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti jeho kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvádí, že v České republice žije od roku 1999, v minulosti zde neúspěšně žádal o azyl. Žalovaný opomenul zabývat se v stěžovatelově případě udělením tzv. Zelené karty. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu, neboť na Ukrajině nikoho nemá, byl tam zbaven veškerého majetku včetně rodného domu; v České republice má nejbližší příbuzné a navázal zde vážný partnerský vztah a hodlá se oženit. Žalovaný i krajský se však stěžovatelovým rodinným a osobním životem nezabývaly, čímž podle názoru stěžovatele porušily jeho četná procesní práva a nezjistily řádně skutkový stav. Krajský soud pochybil, nevyslechl-li stěžovatelem navržené svědky. Žalovaný stěžovatele nepoučil, že měl podat žádost o udělení azylu ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění. Ke kasační stížnosti stěžovatel přiložil kopii žádosti o milost adresované prezidentu republiky.

K tvrzení, že žalovaný nepoučil stěžovatele o možnosti požádat o udělení azylu ještě před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění, a k tvrzení o neudělení tzv. Zelené karty Nejvyšší správní soud nepřihlíží, neboť tyto skutečnosti stěžovatel neuplatnil před vydáním napadeného rozsudku (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

K povinnosti žalovaného zkoumat, zda existují důvody pro udělení tzv. humanitárního azylu, se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil: V případě zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné je nadbytečné posuzovat, zda stěžovatel splňuje důvody pro udělení humanitárního azylu. Předpokladem pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu je totiž skutečnost, že v řízení o udělení azylu nebyl zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 téhož zákona, což znamená, že správní orgán věcně posuzoval splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě stěžovatele však tento předpoklad naplněn nebyl, neboť jeho žádost byla zamítnuta a ustanovení § 12 zákona o azylu nebylo užito. K tomu lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 1 Azs 8/2003 - 90, www.nssoud.cz, rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 4 Azs 203/2005 - 53, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 2. 1. 2007, č. j. 4 Azs 137/2006 - 103, www.nssoud.cz. Z téhož důvodu nelze uznat stěžovatelovu námitku, že soud opomenul vyslechnout navrhované svědky, kteří měli vypovídat k rodinným a osobním poměrům stěžovatele. Vzhledem k uvedenému totiž pro zkoumání rodinných a osobních poměrů, v nichž stěžovatel spatřoval důvody pro udělení humanitárního azylu, nebylo místa.

Co se týče námítky neúplných skutkových zjištění, resp. chybného hodnocení skutkového stavu, také tyto otázky zdejší soud vícekrát hodnotil. Povinnost správního orgánu zjistit úplně a přesně skutečný stav věci je limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz. V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud vyslovil, že správní orgán není povinen hodnotit jiné skutečnosti než ty, které žadatel o azyl uvedl jako důvody, pro které o azyl žádá. Vybočení z těchto kritérií pak Nejvyšší správní soud v postupu žalovaného správního orgánu neshledal, neboť podle obsahu správních spisů žalovaný korektně dospěl k adekvátně odůvodněnému závěru, že stěžovatel o udělení mezinárodní ochrany požádal opětovně, uváděje přitom tytéž skutečnosti jako v žádosti předchozí (Ukrajinu

opustil z ekonomických důvodů, do České republiky přicestoval za prací, chtěl si zde vydělat peníze a žít).

Pouhý poukazu na žádost o milost pak nelze podřadit žádnému z důvodů pro podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 s. ř.s., a pokud tento poukaz představuje uplatněnou námitku (což z jeho znění není zcela patrné), jedná se o námitku nepřipustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatel sám žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdil, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatele Mgr. Simoně Pavlicové, advokátce, která byla stěžovateli ustanovena usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 9. 2008, č. j. 61 Az 107/2007 – 57, byla stanovena za tři úkony právní služby, tj. za první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)], za řádně doloženou další poradu s klientem přesahující jednu hodinu [§ 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a za písemné podání soudu ve věci samé spočívající v doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z úkonů náleží zástupkyni stěžovatele odměna ve výši 2100 Kč podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyni stěžovatele tedy bude vyplacena částka ve výši 7200 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Ačkoli si ustanovená zástupkyně účtovala též odměnu za první poradu s klientem, zdejší soud jí odměnu za tento úkon nepřiznal, neboť tato porada je podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu již zahrnuta v přípravě a převzetí zastoupení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. února 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu